

УОЛТЪР МОСЛИ

КАРМА

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

Леонид Макгил седеше зад бюрото си на шейсет и седмия етаж на Емпайър Стейт Билдинг, пилеше си ноктите и рееше поглед над Ню Джърси. Беше три и петнайсет. Леонид си беше обещал, че този следобед ще отиде на фитнес, но сега, когато му дойде времето, се чувстваше твърде сънлив.

Сигурно е заради сандвича с пастърма, помисли си той. Утре ще обядвам нещо леко, например риба, и после ще отида в „Гордо“ да потренирам.

„Гордо“ беше салон за бокс на 31 улица. Когато беше с трийсет години по-млад и с трийсет килограма по-лек, Леонид ходеше в „Гордо“ всеки ден. Даже по едно време собственикът, Гордо Пакър, искаше да го прави професионален боксьор.

— Ще направиш много повече пари на ринга, отколкото като душиш за следи по дамски гащички — каза му треньорът, който сякаш си оставаше вечно млад.

Макгил нямаше нищо против, но повече си падаше по „Лъки Страйк“ и бирата.

— Не мога да бягам, ако не ме гонят — обясни той на Гордо. — А посегне ли ми някой, изгарям от желание здраво да го ступам. Как да ти кажа, ако някой ме нокаутира на ринга, считай, че още същата нощ съм го причакал на „Медисън Скуеър“ с железен лост в ръката.

Годините минаваха, Леонид продължаваше да налага боксовата круша два-три пъти седмично. Но спортната му кариера вече не стоеше на дневен ред. Гордо изгуби интерес към Леонид и вече не го смяташе за перспективен боксьор, но двамата си останаха приятели.

— Как е възможно негър да се казва Леонид Макгил? — попита го веднъж Гордо.

— Татко беше комунист, а прапрапрадядо ми е бил робовладелец от Шотландия — ухили се Лео. — Нали знаеш, във фамилното дърво на чернокожия най-важно е коренището. Онова, което се вижда над земята, е само намек за истинската история.

Лео стана от креслото си и се опита да докосне пръстите на краката си с ръце. Стигна някъде докъм средата на прасците, но коремът му попречи да слезе по-надолу.

— Мамка му — изсумтя частният детектив и като си седна обратно на мястото, продължи да си пили ноктите.

Именно това правеше и когато стенният часовник показва 4:07. Тогава иззвъня звънецът. Продължително, силно бръмчене. Леонид прокле факта, че още не беше свързал видеодомофона, за да види кой е. Можеше да е всеки. Дължеше четири хиляди и шестстотин долара на братята Уаянт. Срокът за връщане беше изтекъл, а той все още разчиташе на изненадваща печалба от тотото. Братята Уаянт нямаше да обърнат никакво внимание на паричните му проблеми.

Може би пък на вратата му да стоеше евентуален клиент. Истинският клиент. Някой, усетил, че служителят му го краде. Или баща, чиято дъщеря е попаднала в кофти компания. Но можеше да е и някой от трийсетината и отгоре ядосани съпрузи, които търсеха отмъщение, задето са били хванати в крачка. Не беше изключено да е и оня нещастник Джо Холър. Но Леонид никога не го беше срещал на живо. Нямаше начин този нещастник да е открил адреса му.

Звънецът отново се обади.

Леонид стана от стола си и тръгна по дългия коридор, който водеше до приемната му. Стигна до входната врата. Звънецът иззвъня за трети път.

— Кой е? — кресна Макгил с южняшкия акцент, който понякога използваше.

— Господин Макгил? — попита женски глас.

— Няма го.

— Така ли? А дали очаквате да се върне?

— Не — отсече Леонид. — Не. Замина по един случай. Чак във Флорида. Ако ми кажете защо го търсите, ще му оставя бележка.

— Може ли да вляза? — Имаше глас на младо и невинно момиче, но Леонид нямаше да се върже лесно.

— Аз просто чистя тука, миличка. Не ми е позволено да пускам когото и да било. Но ще си запиша името и телефона ти и ще ги оставя на бюрото му, ако желаете.

Леонид и друг път беше използвал тази реплика. На нея нямаше как да се възрази. Чистачът не може да бъде отговорен.

От другата страна на вратата настъпи мълчание. Може би момичето имаше съучастник и сега си шушукаха как да реагират на тактиката му. Леонид притисна ухо до стената, но не можа да чуе нищичко.

— Кармен Браун — каза жената. После добави телефонен номер, който почваше с 646.

Вероятно на мобилен, помисли си Леонид.

— Изчакайте да взема молив — каза той. — Браун ли беше?

— Кармен Браун — повтори тя. После отново продиктува телефонния си номер.

— Ще оставя бележката на бюрото му — обеща Леонид. — Ще ги намери веднага щом се върне в града.

— Благодаря — отвърна младата жена.

В гласа ѝ имаше колебание. Ако беше умно момиче, можеше да се запита от къде на къде чистачът ще знае програмата на частния детектив. Но след секунда-две той чу токетата ѝ да потракват надолу по коридора. Върна се в кабинета си, за да поостане малко, в случай че момичето и придружителят ѝ решат да го причакат отвън.

Нямаше нищо против да си седи в офиса. Квартирата му изобщо не беше толкова хубава и тиха, а тук поне можеше да се почувства сам със себе си. Наемите на офисите като този се сринаха главоломно след единайсети септември. Нае помещението в Емпайър Стейт Билдинг направо за без пари.

Не че си беше плащал наема през последните три месеца.

Но Леонид Тротър Макгил не се тревожеше за парите чак толкова. Опре ли ножът до кокал, все ще измисли нещо. Беше пълно с хора, които бяха пълни с тайни. А в Ню Йорк тайните бяха най-търсената стока.

В 5:39 звънецът отново се обади. Но този път бяха две дълги позвънявания, последвани от три къси. Леонид се запъти пак по коридора и отвори предната врата, без да пита кой е.

На прага стоеше нисък бял мъж — оплешивяващ и слаб. Носеше скъп костюм с истински копчета за ръкавели върху бяла риза с колосана яка.

— Леон — каза ниският бял мъж.

— Лейтенант. Заповядай.

Леонид поведе елегантния дребен мъж през приемната, по коридора (с три врати по цялата си дължина) и накрая го въведе в кабинета си.

— Сядай, лейтенант.

— Хубав офис — отбеляза посетителят. — Къде са останалите?

— В момента съм само аз. В период на трансформации съм. Нали разбираш, опитвам се да развия нов бизнес план.

— Разбирам.

Слабият бял мъж седна на стола пред бюрото на Леонид. Оттам се виждаха дългите сенки, проснати през Ню Джърси. След малко върна погледа си върху домакина — Л. Т. Макгил, частен детектив.

Леонид също беше възнисък, не повече от метър и седемдесет, имаше корем и масивна челюст. Кожата му беше с цвят на зацапан бронз, покрита с тъмни лунички. От десния ъгъл на устните му стърчеше клечка за зъби. Носеше светъл костюм, допълнително избелял с времето. Ризата му беше светлозелена, а масивният златен пръстен на кутрето му тежеше поне седемдесет грама.

Леонид Макгил имаше яки ръце и силен дъх. Очите му гледаха подозрително и винаги изглеждаше поне десетина години по-възрастен, отколкото беше в действителност.

— Какво мога да направя за теб, Карсън? — обърна се той към ченгето.

— Джо Холър — отвърна Карсън Китъридж.

— Я пак? — Леонид сбърчи чело, един вид, нищо не ми говори.

— Джо Холър.

— За пръв път чувам това име. Кой е той?

— Жиголо, занимава се и с бойни изкуства. Опитват се да ме убедят, че бил и крадец.

— Трябва ти повече информация за него, така ли?

— Не, не. В момента е в затвора. Хванахме го на местопрестъплението. В гардероба му имаше трийсет хиляди долара. Прибрани в куфарчето, с което ходи на работа всеки ден.

— Значи няма нищо сложно — отбеляза Леонид и се концентрира върху дишането си — желязно правило, което се беше научил да спазва винаги когато го разпитваха служители на реда.

— Така изглежда, нали? — попита Карсън.

— Е, какъв е проблемът?

— На четвърти януари са те видели да разговаряш с Нестор Бендикс.

— Така ли?

— Да. Известно ми е, защото името на Нестор изскочи преди два месеца във връзка с обира на една компания — „Амбърсън

Файненшълс“.

— Не думай. И какво общо има това с Джо... еди-кой-си?

— Холър — уточни лейтенант Китъридж. — Джо Холър. Парите в чантата му са от бронираната кола, която ги е откарала в „Амбърсън“.

— Бронирана кола откарва трийсет хиляди долара в онази компания, така ли?

— По-точно триста хиляди — каза Китъридж. — За зареждане на банкоматите им. Очевидно „Амбърсън“ са доста навътре в бизнеса с банкомати в онзи район. Имат шейсет машини в центъра.

— Мамка му. И ти смяташ, че Джо Холър и Нестор Бендикс са ги ограбили?

Лейтенант Карсън Китъридж не отвърна нищо за минута, впил сивите си очи в недодялания детектив.

— Какво си говорихте с Нестор Бендикс? — попита ченгето.

— Нищо — сви рамене Леонид. — Срецнахме се случайно в една пицария близо до пристанището, ако не ме лъже паметта. Влязох да изям едно калцоне и видях Нестор. Познаваме се още от стария квартал.

— И какво ти каза?

— Съвсем нищо. Сериозно. Видяхме се съвсем случайно. За времето, което прекарах с него, успях да преям и да разбера, че имал две деца в колежа и две в затвора.

— Стана ли дума за грабежа?

— За пръв път чувам за този случай от теб.

— Въпросният Джо Холър — продължи полицаят — живее, така да се каже, алтернативно. Пада си по омъжени жени. Те са му страст. Намира си някоя порядъчна госпожа и я почва. Разправят, че бил надарен като кон.

— Стига бе...

— Аха. Определял срещи на дамите в хотели близо до работата му и там им показвал неща, каквито не били ни чували, ни виждали.

— Нещо изтървах нишката, лейтенант — каза Леонид. — Освен ако не ми кажеш, че някое от гаджетата на Холър не работи в охраната на „Амбърсън“.

Изтупаният полицаи леко поклати глава.

— Не, не. Ето каква е моята версия, Леон. — Полицаят се надигна напред в стола си и преплете пръсти. — Нестор извършва обира, но някой се разприказва и полицията започва да му диша във врата. Затова ти се обажда да му намериш изкупителна жертва и ти му подхвърляш Холър. Не ме питай как, защото не знам. Но ти си натопил нашия Ромео и сега го чакат два̀сет години в пандиза.

— Аз ли? — изненада се Леонид и притисна и десетте си пръста в гърдите. — Как, по дяволите, реши, че съм способен на подобно нещо?

— Ти можеш да измъкнеш яйце изпод гнездяща орлица, без тя да се усети — каза Китъридж. — Имам човек в затвора, а гаджето, което би трябвало да му осигури алиби, твърди, че никога не е чувало името му. Разполагам с извършител на въоръжен грабеж, който ми се хили в лицето, и частен детектив, който е по-голям измамник от всички измамници, които съм арестувал и са ме лъгали в лицето.

— Карсън — започна Леонид, — братко, получило се е недоразумение. Наистина се видях с Нестор за няколко минути, но това беше всичко, мой човек. Кракът ми не е стъпвал в тази фирма, „Амбърсън“, и никога не съм чувал за Джо Холър или приятелката му.

— Крис — уточни Китъридж. — Крис Смол. Съпругът ѝ вече я напусна. Засега това е единственото постижение на разследването.

— Ще ми се да можех да ти помогна, но наистина си сбъркал адреса. Главата ми не го побира — как бих могъл да накисна някого за престъпление, което вече е било извършено.

Карсън Китъридж се взираше спокойно в детектива на фона на потъналия в сумрак град отвъд прозореца.

— Няма да ти се размине такова нещо, Леон — усмихна се той. — Няма начин да престъпиш закона по такъв начин и да спечелиш.

— Изобщо не знам за какво ми говориш, лейтенант. Може пък онзи, когото сте заловили, наистина да е крадецът.

* * *

Личеше, че навремето Катрина Макгил е била красавица. Стройна, с гарвановочерна коса, латвийка... или май беше литовка — Леонид все не беше сигурен откъде точно произхожда жена му. Имаха

три деца, от които поне две не бяха от Леонид. Така и не се организира да направи тестове. Защо да си създава труда? Източноевропейската красавица го беше зарязала рано-рано заради някакъв финансов лъв. Но с годините беше понапълняла, а чичко паричко беше фалирал, така че цялата сюррия (без чичко паричко) сега живееше на гърба на Леонид.

— Какво има за вечеря, Кат? — попита, задъхан след изкачването на петте етажа до апартамента им.

— Господин Барч се обади — отвърна тя. — Каза да платиш до събота, иначе ще ни изгони на улицата.

Правоъгълната форма на лицето ѝ и торбичките под очите я загрозяваха. Като млада не ѝ личеше, но той отдавна би трябвало да предусети какво я чака.

Децата бяха във всекидневната. Телевизорът беше включен, но никой не го гледаше. Най-големият, Димитри, четеше книга. Той имаше светла кожа и зелени очи. Но устата му беше досуц като на Леонид. Шели, момичето, имаше определено китайски черти. Докато живееха на Стейтън Айлънд, имаха съсед китаец, който работеше в индийски бижутериен магазин в Куинс. Шели кърпеше едно от якетата на Леонид. Тя обичаше баща си и никога не задаваше въпроси на майка си, нито пък на отражението си в огледалото.

Шели беше на осемнайсет, Димитри — на деветнайсет. Учеха в Сити Колидж и живееха у дома. Катрина не искаше и да чуе за изнасяне. А и Леонид предпочиташе да бъдат наоколо. Чувстваше, че децата го държат закотвен към нещо, че не му позволяват да се отнесе надолу по 42 улица и да отплава в река Хъдсън.

Туил беше най-малкият — на шестнайсет. Тъкмо се беше върнал вкъщи след тримесечен престой в изправителен младежки център близо до Уингейт, Ню Йорк. Единствената причина, поради която все още ходеше на училище, беше, че това бе вписано в условията за освобождаването му.

Туил единствен посрещна Леонид с усмивка.

— Здравсти, тате. Имам новина. Господин Тортоли иска да ме вземе на работа в магазина си.

— Здравсти. Хубаво. — Леонид трябваше да се обади на собственика на железарския магазин и да го уведоми, че Туил ще отключи задната врата и ще му изнесе склада в рамките на три седмици.

Леонид обичаше сина си, но Туил си беше крадец.
— Ами господин Барч? — попита Катрина.
— Ами вечерята ми?

* * *

Катрина умееше да готви. Сервира му пиле със сос от бяло вино и най-вкусните кнедли, които беше опитвал. Имаше също броколи и хляб с лешници, печени ананаси и тъмен рибен сос, който можеше да се яде направо с лъжицата.

Готвенето беше станало трудно за Катрина, откакто лявата ѝ ръка се оказа частично парализирана. Специалистите казваха, че това се дължи на лек удар. Тя се притесняваше непрекъснато. Гаджетата ѝ бяха спрели да ѝ се обаждат преди години.

Но Леонид се грижеше за нея и децата ѝ. Дори от време на време я караше да правят секс, защото знаеше, че това въобще не ѝ се нрави.

— Някой друг обаждал ли се е? — попита той, когато ученолюбивите деца се прибраха в стаите си, а Туил се върна обратно на улицата.

— Някакъв мъж на име Арман.

— Какво каза?

— Имало някакво малко френско бистро на ъгъла на 10-а и 17-а. Иска да се видите там в десет часа. Казах му, че не знам дали ще успееш.

Когато Леонид се наведе да целуне Катрина, тя се дръпна, а той се разсмя.

— Защо не ме напуснеш? — попита я.

— Кой ще отгледа децата ни, ако го сторя?

Тази реплика накара Леонид да се разсмее още по-силно.

* * *

Стигна в „Пиршеството на Бабет“ в девет и петнайсет. Поръча си двойно еспreso и зазяпа краката на зряла жена, седнала на бара. Беше

поне на четирийсет, но издокарана като петнайсетгодишна. Леонид усети зараждането на първата си ерекция от седмица насам.

Може би затова се обади на Кармен Браун от мобилния си телефон. Гласът остави у него впечатлението, че е облечена в подобна рокля.

Кармен вдигна; по шумовете си личеше, че е някъде навън.

— Ало?

— Госпожица Браун?

— Да.

— Обажда се Лео Макгил. Оставила сте ми съобщение.

— Господин Макгил, мислех, че сте във Флорида. — Ревът на двигател едва не удави думите ѝ. — Съжалявам, ако ме чувате зле. По улицата мина мотоциклет.

— Няма нищо. С какво мога да ви помогна?

— Имам проблем, който е... ами, доста е личен.

— Аз съм детектив, госпожице Браун. Непрекъснато се занимавам с лични неща. Ако искате да се срещнем, ще трябва да ми кажете за какво се отнася.

— За Ричард Малори. Той ми е годеник и подозирам, че ми изневерява.

— И искате доказателства, така ли?

— Да. Не бих могла да се омъжа за човек, който ще се държи с мен по този начин.

— Откъде взехте името ми, госпожице Браун?

— От телефонния указател. По местоположението на офиса ви съдя, че сте много добър.

— Да се срещнем по някое време утре.

— Нека да е тази вечер. Няма да мога да мигна, преди този проблем да се уреди.

— Ами — поколеба се детективът, — имам среща в десет, а сетне ще намина да се видя с приятелката си. — Това беше една от любимите му шегички, но младата госпожица Браун едва ли би могла да я разбере.

— Може би ще успеем да се видим преди срещата с приятелката ви — предложи Кармен. — Няма да ви отнема повече от няколко минути.

Разбраха се за един пъб в Хюстън, на две пресечки източно от улица „Елизабет“, където живееше Гърт Лонгман.

Леонид тъкмо приключваше разговора, когато в бистрото влезе Крейг Арман. Беше едър бял мъж с широко, добродушно лице. Дори счупеният нос го караше да изглежда по-скоро уязвим, отколкото опасен. Носеше избелели сини джинси и тениска под широк плетен пуловер. Леонид си знаеше, че някъде из всичките тези одежди се крие пистолет. *Уличният счетоводител* на Нестор Бендикс винаги ходеше въоръжен.

— Лео — поздрави го Арман.

— Крейг.

Малката маса, избрана от Леонид, се намираше зад една колона, отделена от другите посетители на популярното бистро.

— Ченгетата си получиха пакета — каза Арман. — Нашият човек влезе в квартирата му и свърши работата за десет минути. Едно обаждаме и вече е в затвора. Точно както ти каза.

— Което означава, че ще си платя наема — отвърна Леонид.

Арман се усмихна и Леонид усети как оставя тлъст плик върху бедрото му под масата.

— Е, трябва да тръгвам — надигна се Арман. — Лягам си рано.

— Добре.

Повечето от момчетата на Нестор нямаха много вземане-даване с по-тъмните раси. Нестор му се беше обадил поради единствената причина — защото Леонид беше най-добрият в занаята си.

* * *

Леонид хвана такси на Седмо авеню, който го откара до пъб „Детелината на Барни“ в Хюстън.

Момичето, седнало в далечния край на бара, възплащаваше всичко, което Катрина бе на младини, освен че беше руса и красотата ѝ никога нямаше да избледнее. Лицето ѝ беше като от порцелан, с дребни, прелестни черти. Не носеше грим, само лек, ненатрапчив блясък за устни.

— Господин Макгил?

— Лео.

— За мен е огромно облекчение, че дойдохте да се срещнем.

Носеше кафяви спортни панталони и кораловочервена блуза. В скута ѝ лежеше сгънат бял шлифер. Очите ѝ бяха в онзи нюанс на кафявото, който някой художник би нарекъл червено. Косата ѝ бе подстригана късо — по момчешки, но секси. Оцветените ѝ устни бяха създадени да целуват бебешки дупета и да се смеят.

Леонид въздъхна дълбоко.

— Хонорарът ми е петстотин долара на ден плюс разходите — обяви. — В тях влизат неща като бензин, наем на оборудване и храна, когато се работи повече от осем часа по случая.

Току-що беше получил дванайсет хиляди долара от Крейг Арман, но бизнесът си е бизнес.

Момичето му подаде голям кафяв плик.

— Тук са пълното име и адресът. Сложила съм също и снимка, и адреса на офиса, в който работи. Плюс осемстотин долара. Едва ли ще са необходими повече, защото съм почти сигурна, че той ще се срещне с нея утре вечер.

— Какво ще пиеш, пич? — попита го барманът, млад азиатец с приятно лице.

— Газирана вода. Без лед.

Барманът се усмихна, може би подигравателно — Леонид не беше сигурен. Би добавил и едно уиски към газираната вода, но язвата щеше да му съсипе съня, ако си позволи питие.

— Защо? — попита той красивото момиче.

— Защо искам да разбера ли?

— Не. Защо смяташ, че той ще се види с нея утре вечер?

— Защото ми каза, че трябвало да придружи шефа си на „Вълшебната флейта“ в „Карнеги Хол“. Но утре вечер няма да има такава опера.

— Очевидно си разнищила нещата и сама. Защо ти е необходим детектив?

— Заради майката на Дик — каза Кармен Браун. — Тя ми заяви, че не съм достойна за сина ѝ. Каза ми, че съм обикновена и недодялана и че само го използвам.

Гневът разкриви лицето на Кармен, докато накрая дори и вечната ѝ красота се загрози.

— И ти искаш да ѝ натриеш носа, а? — попита Леонид. — Не мислиш ли, че би била доволна, ако синът ѝ си е намерил друго момиче?

— Мисля, че жената, с която се вижда, е омъжена и по-възрастна — много по-възрастна от него. Ако ѝ покажа техни снимки, майка му поне няма да е толкова самодоволна, когато си тръгна.

Леонид се запита дали това би било достатъчно, за да причини болка на майката на Дик. Освен това се зачуди защо Кармен подозираше, че Дик се среща с по-възрастна омъжена жена. Имаше и много други въпроси, но не ги зададе. Защо да разпитва кокошката, която ще му снесе пари? В края на краищата, имаше да плаща цели два наема.

Детективът прегледа информацията и хвърли око на банкнотите, защипани една за друга с голям кламер, а младият барман постави газираната вода до лакътя му.

Фотографията беше на мъж, за когото той предположи, че е Ричард Малори. Млад бял мъж, чието лице изглеждаше някак незавършено. Имаше леко рехав мустак и гъста, рошава кафява коса, която вероятно винаги бележеше победа над гребена. Изглежда, се чувстваше неловко, застанал пред ледената пързалка на центъра „Рокфелер“.

— Добре, госпожице Браун — каза Леонид. — Ще поема случая. Може би и двамата ще имаме късмет и всичко ще е приключило до утре вечер.

— Карма — каза тя. — Наричайте ме Карма. Като всички.

* * *

Леонид се озова на улица „Елизабет“ малко след десет и половина. Натисна звънеца на Гърт и извика името си в домофона. Трябваше да повиши глас, за да надвика рева на минаващия по платното мотоциклет.

Гърт Лонгман живееше в малко студио на третия етаж в измазана с хоросан сграда от петдесетте години. Таванът беше нисък, но помещението беше просторно и Гърт го беше обзавела приятно. Имаше червен диван и махагонова масичка за кафе, а покрай далечната

стена бяха наредени шкафове от черешово дърво със стъклени вратички. Кухня нямаше, но в единия ъгъл беше поставен малък хладилник, върху който имаше кафемашина и тостер. Гърт имаше и CD плейър. Когато Леонид влезе, тя слушаше Ела Фицджералд.

Леонид оцени музиката и го каза.

— На мен ми харесва — каза Гърт, някак пренебрегвайки комплимента на Леонид.

Тя имаше тъмна кожа, наследена от майка, която бе дошла от испанската страна на остров Испаньола. Но Гърт не говореше с акцент. Дори не знаеше испански. Всъщност тя изобщо не познаваше семейната си история. За себе си с гордост казваше, че е толкова американка, колкото и всяка дъщеря на Американската революция.

Седеше в единия край на дивана.

— Нестор плати ли ти? — попита го.

— Знаеш колко много ми липсваше, Гърти — каза Леонид, като си мислеше за сатенената ѝ кожа и за онази четирийсетгодишна жена с тийнейджърска дискорокля от френското бистро.

— Всичко свърши, Лео — каза Гърт. — Приключихме преди доста време.

— Сигурно все още ти се иска.

— Не и с теб.

— Веднъж ми каза, че ме обичаш.

— Да, след като ти ме излъга, че не си женен.

Леонид седна по-близо до нея. Докосна ръката ѝ с пръсти.

— Не — отрязва го Гърт.

— Хайде, бейби. Долу съм твърд като камък.

— А аз съм суха като кост.

... мъжът е живот за жената, пееше Ела.

Леонид се облегна назад и пъкна ръка в десния джоб на панталона си.

След като Кармен Браун го остави в „Детелината на Барни“, Леонид се шмугна в тоалетната и отброи за Гърт три хиляди долара от дванайсетте хиляди, които Крейг Арман остави в скута му. Сега извади пачката от джоба си.

— Можеш поне да ме целунеш по камъка за благодарност.

— А мога и да ти го отрежа.

Леонид прихна, Гърт се усмихна. Нямаше шанс да възстановят връзката си, но тя харесваше шегите му. Леонид го виждаше в очите ѝ.

Може би сбърка, че не заряза Катрина навремето.

Подаде ѝ пачката стодоларови банкноти.

— Има ли начин да бъде проследена връзката от теб до Джо Холър?

— Не. Работех на съвсем друго място.

— Как разбра, че има досие?

— Изготвих списък със служители на компанията, за които предполагах, че е възможно да имат криминално минало, и проучих двайсет от тях.

— От твоя компютър ли?

— От терминал в градската библиотека.

— Проследимо ли е?

— Не. Купих си акаунт с кредитна карта, която взех от Джаки Пи — една нещастна глупачка от Сейнт Луис. Няма как да ме проследят. Какво има, Лео?

— Нищо — отвърна детективът. — Просто искам да сме предпазливи.

— Холър е негодник — добави Гърт. — Чука наред, както и когато му падне. А когато съпругът на Синтия Атол разбрал и му потърсил сметка, Джо така го пребил, че го изпратил направо в болницата. Счупил му ключицата. А преди две седмици преби Крис Смол с колан.

Когато Нестор поиска от Леонид да му намери изкупителна жертва за престъплението, детективът се обърна към Гърт и тя постъпи по заместване в „Амбърсън Файненшълс“. Задачата ѝ беше да предложи някой с криминално досие, който лесно би могъл да бъде намесен в грабежа; човек, когото никой не би могъл да свърже с Нестор.

Тя се справи по-добре от очакваното. Изрови тип, когото никой не харесваше.

Холър беше ограбил хранителен магазин преди дванайсет години, когато бил на осемнайсет. А сега беше жиголо и имаше черен колан по нещо си. Хобито му беше да превзема секретарки с големите си мускули и голямата си мъжественост. Изобщо не му пукаше дали

половинките им ще разберат, защото вярваше, че може да се справи с всеки мъж в индивидуален сблъсък.

Гърт беше чувала, че обичал да казва: „Една жена с истински мъж до себе си не би позволила да я свалят толкова лесно“.

— Не се тревожи — каза Гърт. — Заслужил е да му се случи подобно нещо. Никога няма да го проследят до мен.

— Добре — кимна Леонид.

Той пак я докосна по ръката.

— Недей.

Пръстите му запълзяха нагоре по китката ѝ.

— Моля те, Лео. Не искам да се боря с теб.

Леонид вече дишаше шумно, а ерекцията напираше в панталоните му. Но се отдръпна.

— По-добре да вървя.

— Аха — съгласи се Гърт. — Прибирай се при жена си.

* * *

Бързо се справи с охраната на Емпайър Стейт Билдинг. Леонид работеше до късно вечер поне три пъти седмично.

Не му се прибираше вкъщи, след като Гърт го отрязва.

Така и не разбра защо прие Катрина обратно.

Така и не разбра защо правеше каквото и било — беше наясно само с работата си.

Леонид стана частен детектив, защото беше твърде нисък, за да се класира за полицията на Ню Йорк навремето. Не след дълго промениха изискванията, но той вече имаше регистрирано незаконно проникване в чужда собственост.

Какво пък. Частният сектор е по-доходоносен, а работното време си определяше сам.

* * *

Откри човек на име Ричард Малори в телефонния указател — със същия адрес, който Кармен Браун му написа в информацията за

годеника си. Леонид набра номера. Някой вдигна на третото позвъняване.

— Ало? — каза треперлив мъжки глас.

— Там ли е Боби Ан? — попита Леонид с един от дузината си акценти.

— Моля?

— Търся Боби Ан. Там ли е?

— Имате грешка.

— О, така ли. Добре. — Леонид затвори телефона.

Леонид прекара следващите десет минути замислен над гласа на човека, който вероятно беше Ричард Малори. Смяташе, че може да определи характера на един човек по говора му непосредствено след принудително събуждане.

Беше два и половина сутринта. И Ричард, ако това беше Ричард, звучеше съвсем нормално — работяга, който не прекрачва границите в живота.

Това беше важно за Леонид. Не искаше да се замесва с човек, който можеше да се обърне и да му отреже главата.

* * *

В три и половина се обади на Гърт.

— В момента не мога да отговоря — включи се телефонният ѝ секретар след петото позвъняване. — Но ако оставите съобщение, със сигурност ще ви се обадя.

— Гърти, Леон е. Съжалявам за преди. Липсваш ми, скъпа. Нека да вечеряме заедно утре вечер. Знаеш, че ще ти се реванширам.

Не затвори още няколко секунди, като се надяваше, че Гърт слуша и ще реши да вдигне слушалката.

* * *

Събуди го звънецът. Часовникът показваше, че току-що е минало девет. Мъглата навън с нож да я режеш — не позволяваше и няколко сантиметра видимост.

Пронизителният звън пак разтърси замаяното му съзнание. Още едно дълго позвъняване. Но този път Леонид не беше достатъчно буден, за да изпита страх. С препъване тръгна надолу по коридора, облечен в същия костюм, който беше носил през последните двайсет и четири часа.

Отвори входната врата и двамата главорези го блъснаха навътре.

Единият беше чернокож, с гола глава и очила със златни рамки, другият — бял, с гъста мазна коса.

И двамата стърчаха с по петнайсет сантиметра над Леонид.

— Братята Уаянт си искат парите, четири хиляди и деветстотин долара — каза чернокожият. От вътрешната страна устата му имаше цвят на възпалено. Очите му зад стъклата имаха жълтеникав оттенък.

— Четири хиляди и шестстотин — безпомощно го поправи Леонид.

— Това беше вчера, Лео. Лихвата е наистина убийствена.

Чернокожият затвори вратата, а белият се придвижи отляво на детектива.

Белият бияч се ухили и Леонид почувства омраза, по-стара от бащата на комуниста, неговия баща.

Онзи имаше четинеста светлокафява коса, която сякаш беше сечена, а не подстригвана с ножица. Цветът на очите му представляваше някаква странна смесица между синьо и кафяво, а устните му бяха грапави, сякаш в по-ранните си години се беше целувал с леопард.

— Събудихме ли те? — попита чернокожият в опит да запази що-годе приличен тон.

— Малко — едва потисна прозявката си Леонид. — Как си, Билко?

— Добре съм, Леон. Надявам се, че имаш парите, защото иначе ще трябва да те спускаме от бой.

Белият мъж нетърпеливо се закикоти.

Леонид посегна към джоба на самото си и извади дебелия кафяв плик, който беше получил предната нощ.

Докато отброяваше четирийсет и девет стодоларови банкноти, Леонид бе сполетян от познато усещане — чувството, че никога не разполагаше с толкова пари, колкото мислеше, че има. След погасяването на дълга заедно с лихвата към Уаянт, последните два

наема на апартамента му, домакинските разходи на жена му и собствените му сметки щеше да е на нулата и пак да дължи три месечни наема за офиса си.

Това го ядоса още повече. Имаше нужда от парите на Кармен Браун и от още, ако искаше да държи глава над водата. А белият глупак не спираше да се хили, главата му приличаше на клатушкаца се кегла, която а-ха да падне.

Леонид подаде парите на Билко, който бавно ги преброи, докато белият разбойник облизваше грапавите си устни.

— Мисля, че трябва да ни дадеш бакшиш, задето дойдохме чак дотук да си приберем парите, Леон — каза белият.

Билко вдигна поглед и се ухили.

— Леон не дава бакшиш на пратеници, Норман. Той си има гордост.

— Бързо ще я изтупам от него — каза Норман.

— Айде пробвай, момченце — осмели се да заяви Леонид. После хвърли поглед на Билко, за да види дали ще трябва да се бие с двама.

— Това си е между вас — вдигна ръце чернокожият; в едната нямаше нищо, в другата стискаше мангизите на Леонид.

Норман беше по-бърз, отколкото изглеждаше. Месестият му юмрук се озова върху челюстта на Леонид, като накара детектива да отстъпи с две крачки назад.

— Леле! — изрева Билко.

Чертите на Норман се изкривиха в усмивка. Той стоеше и чакаше Леонид да се строполи на земята.

Това беше грешката на всичките спаринг-партньори на Леонид в салона на Гордо. Смятаха, че пълният мъж не може да понесе едно кроше. Леонид нападна устремно и изотдолу, като удари едрия си противник три пъти под кръста. Третият удар накара Норман да се превие достатъчно, за да отнесе един ъперкът. Единственото, което попречи на Норман да се свлече на земята, беше стената зад гърба му. Той се блъсна в нея, като инстинктивно вдигна ръце нагоре, за да се предпази от атаката, която знаеше, че предстои.

Леонид нанесе още три здрави удара в главата на Норман, преди Билко да го дръпне настрана.

— Достатъчно, момчета — разтърва ги чернокожият. — Престанете. Трябва ми на крака, за да излезе обратно на улицата.

— В такъв случай разкарай тоя задник от тук, Билко! Разкарай го, преди да съм го убил!

Билко послушно помогна на кървящия, замаян Норман да се надигне от стената. Насочи го към вратата, а сетне се обърна към Леонид:

— Ще се видим другия месец, Леон.

— Не — отвърна Леонид, дишайки тежко след положеното усилие. — Няма да се виждаме повече.

Билко се разсмя и поведе Норман към асансьорите.

Леонид затръшна вратата след тях. Беше бесен. Независимо от изкараните пари, все още беше разорен и притиснат до стената от идиоти като Билко и Норман. Гърт не отвърщаше на обажданията му, а той дори нямаше легло, в което да се наспи сам. Щеше да убие онзи грозник, ако Билко не се беше намесил.

Леонид Тротър Макгил изрева, ритна силно и пробви дупка в преградната стена до бюрото на несъществуващата си секретарка. Сетне вдигна телефона, обади се в „Деликатесите на Лени“ на 35 улица и си поръча три понички с желиран сироп и дълго кафе със сметана.

Позвъни отново и на Гърт, но тя продължаваше да не вдига.

* * *

Офисът беше малък и се намираше на третия етаж над двуетажен японски ресторант с име „Гаи“. Нямаше асансьор, затова Леонид се качи по стълбите. Тези едва дващсет и осем стъпала направо го разнебитиха. Ако Норман си беше направил труда да отвърне на ударите му, сега Леонид щеше да е не само разорен, ами и натрошен, осъзна той.

Секретарката тежеше не повече от четирийсет и пет килограма с дрехите, но в момента не можеше да се каже, че е облечена. Дрехите ѝ се свеждаха до черна нощничка, която трябваше да мине за рокля, и плоски сандали със съвсем тънки каишки. По ръцете ѝ нямаше грам мускул. Всичко в нея беше детско, с изключение на очите, които наблюдаваха широкоплещестия детектив с дълбоко подозрение.

— Ричард Малори — каза Леонид на брюнетката.

— А вие сте...?

— Търся Ричард Малори — заяви Леонид.

— По каква работа търсите господин Малори?

— Не е твоя работа, сладкишче. Мъжки приказки.

Младата жена впи очи в него, а челюстта ѝ се стегна.

Той нямаше нищо против. И бездруго не я хареса — беше облечена толкова секси, а му говори, сякаш са връстници.

Тя вдигна телефона и изсъска няколко ядни думи, а после се отдалечи от поста си и потъна в една врата зад стола си, като остави Леонид да стърчи до бюрото, което му стигаше чак до кръста. В огледалото на стената Леонид заби поглед през прозореца зад гърба си, откъдето се виждаше „Мадисън авеню“. Забеляза и подутината от дясната страна на лицето си, където Норман го беше ударил.

След няколко минути в приемната се появи висок мъж с оскъден мустак. Носеше черни панталони и светлокафяво ленено сако, а на лицето му се четеше същото неловко изражение като на снимката в джоба на Леонид.

Леонид не харесваше и него.

— Кажете? — обърна се Ричард Малори към Леонид.

— Търся Ричард Малори — каза Леонид.

— Аз съм.

Частният детектив си пое дълбоко дъх през носа. Знаеше, че е наложително да се успокои, ако искаше да свърши работата както трябва. Отново си пое дъх, този път по-дълбоко.

— Какво се е случило с челюстта ви? — попита младият мъж.

— Едема — безгрижно отвърна боксьорът аматьор. — Предава се от поколение на поколение от страна на баща ми.

Отговорът определено затрудни Ричард Малори. Леонид предположи, че вероятно не знае значението на думата.

— Дошъл съм да поговорим по работа, господин Малори. За нещо, от което и двамата можем да изкараме пари.

— Не мисля, че ви разбирам — каза Малори с възможно най-незаинтересованото изражение на лицето си.

Леонид извади визитна картичка от джоба си. На нея пишеше:

— Все още не разбирам, господин Дюбоа — каза Малори, като изговори псевдонима на Макгил според френското произношение.

— Дю Бойс — поправи го Леонид. — Представявам фирма „Ван Дер Зее“. В момента се установяваме на нийоркския пазар. Иначе сме от Кливланд. Нашите потенциални клиенти са сред елита на висшето общество, на които ще предложим услуги от сорта на домашни помощници, грижа за възрастни хора, разхождане на кучета, бавачки. Работим само с професионалисти с голям опит. И на трудов договор.

— И искате да ви помогна да се вмъкнете в тези кръгове? — попита Малори все още леко подозрително.

— Плащаме по хиляда и петстотин долара за всяка ексклузивна презентация, която ни уредите — отвърна Леонид. Вече беше забравил неприязънта си към секретарката и шефа ѝ. Дори не беше ядосан на Норман.

Споменаването на хиляда и петстотин на презентация (каквото и да означаваше това) накара Дик Малори да се размърда.

— Заповядайте, господин Дю Бойс — покани го, като произнесе името му по предпочитания от Леонид начин.

Агентът по недвижими имоти поведе мнимия служител на фирма „Ван Дер Зее“ надолу по коридора, покрай множество малки офиси, населявани от най-различни други агенти.

Малори покани Леонид в малка зала за срещи и затвори вратата. Вътре имаше кръгла чамова маса и три стола от същия материал. Малори му посочи единия и двамата седнаха.

— Е, какво точно предлагате, господин Дю Бойс?

— Представете си едно младо момиче — подхвана Леонид, — безукорна красавица. Тя разполага малка маса с рекламни материали във фоайето на всяка посочена от вас сграда. Разказва на обитателите за различните видове домашни услуги, от които биха могли да се възползват. Някой може да има нужда от помощник, който да му пазарува два-три пъти седмично. Или пък друг вече си има помощник, но му трябва човек, който да му разхожда домашния любимец, когато

се наложи. Наемат ли веднъж наш човек, сме сигурни, че ще повторят, защото нуждите непрекъснато се повишават. От вас искаме само да ни дадете зелена светлина да настаним някъде младата дама, за което ще ви платим хиляда и петстотин долара.

— За всяка сграда, в която ви вкарам?

— В брой.

— В брой?

Леонид кимна.

Младият мъж направо облиза устни.

— Ако ни гарантирате фоайе в някоя луксозна сграда, мога да ви платя още тази вечер — каза Леонид.

— Толкова бързо ли трябва да стане?

— Аз съм агент на комисионна за „Ван Дер Зее Ентърпрайзис“, господин Малори. За да направя печалба, трябва да демонстрирам производителност. Не съм единственият, който се опитва да създаде контакти. Както щете ме наречете, но ако не ми обещаете фоайе до края на деня, ще трябва да продължа надолу по списъка си с подходящи хора.

— Но...

— Чуйте ме — каза Леонид, прекъсвайки всяка логика, която Ричард Малори би могъл да изтъкне. Посегна в джоба си и извади три стодоларови банкноти, които постави на масата между тях. — Това е една пета от дължимото. Триста долара срещу това да ми намерите фоайе, в което да изпратя Арлийн утре сутринта.

— Утре...

— Точно така, Ричард. „Ван Дер Зее Ентърпрайзис“ ще ме направят управител за Манхатън, ако съм първият, който им осигури фоайе.

— Значи да задържа парите?

— В осем часа тази вечер ще можете да добавите към тях още хиляда и двеста долара — стига да ми уредите фоайе.

— В осем ли? Защо точно в осем?

— Да не мислите, че сте единственият, с когото преговарям, Ричард? Имам още четири срещи за днес следобед. Онзи, който ми осигури желаното до осем вечерта, ще получи поне част от наградата. А може би и цялата.

— Но довечера имам среща...

— Просто ми се обадете по телефона, Ричард. Кажете ми къде сте и аз ще ви донеса парите, както и писмото до управителя, което потвърждава, че Арлийн може да постави нещата си в съответното фоайе.

— Какво писмо?

— Надявам се не смятате, че ще ви давам хиляда и петстотин долара на седмица в брой без потвърдително писмо, което да покажа на шефа си — невъзмутимо каза Леонид. — Не се притеснявайте, няма да споменаваме парите, а само че „Ван Дер Зее Ентърпрайзис“ имат право да предлагат услугите си във фоайето.

— Ами ако някой се оплаче?

— Винаги можете да кажете на шефовете си, че сте взел самостоятелно решение в опит да предложите добра услуга. Няма да разберат за парите. В най-лошия случай ще ни изхвърлят от сградата, но това ще отнеме няколко дни, а Арлийн е много добра в раздаването на онези брошури.

— Значи хиляда и петстотин долара на седмица?

— Може и да удвоим сумата, ако ние намерим втора като Арлийн, а вие — още някое местенце.

— Но тази вечер ще излизам — оплака се Малори.

— Е, и? Просто ми се обадете. Дайте ми адреса. Аз ще се отбия с документа. Десет минути работа срещу хиляда и двеста долара.

Ричард докосна парите. После колебливо ги взе.

— Значи мога да задържа тези?

— Да, задръжте ги. И вземете останалото тази вечер, а после и по още толкова всяка седмица през следващите четири-пет месеца — ухили се Леонид.

Ричард сгъна парите и ги прибра в джоба си.

— Дайте да си запиша телефонния ви номер, господин Дю Бойс?

* * *

Леонид се обади на жена си и ѝ каза да му изглади кафявия костюм за вечерта.

— Сега вече и прислужница ли ти станах?

— Парите за наема и разходите са в джоба ми — изръмжа Леонид. — Просто те моля за малко съдействие.

После частният детектив се обади в центъра за услуги на мобилния си оператор. Когато гласът отсреща го покани да запише ново съобщение, Леонид каза: „Здравейте. Тук е Арнолд Дю Бойс, агент на «Ван Дер Зее Ентърпрайзис». Оставете съобщение след сигнала“.

* * *

Когато се прибра вкъщи, на леглото го чакаше изгладеният му костюм. Катрина я нямаше. Беше сам вкъщи, приготви си ваната и си наля чаша леденостудена вода. Искаше му се цигара, но докторите му бяха казали, че дробовете му едва поемат и нюйоркския въздух.

Полегна в старовремската вана, като пускаше и спираше топлата вода с пръстите на краката си. Челюстта го болеше и отново беше почти разорен. Но пък беше по следите на Ричард Малори и това го изпълваше със задоволство.

— Поне съм добър в работата си — похвали се сам. — Ако не друго.

* * *

След ваната Леонид отново се обади на Гърт. Този път телефонът звънеше ли звънеше, но секретарят не се включваше. Странно. Машината ѝ се включваше автоматично винаги когато тя отсъстваше или говореше по телефона.

Имаше периоди, когато не се чуваше с Гърт месеци наред. Тя му беше дала ясно да разбере, че никога повече нямаше да бъдат в интимни отношения. Но той все още хранеше чувства към нея. И искаше да се увери, че тя е добре.

* * *

Когато Леонид се озова пред кооперацията на Гърт към четири следобед, входната врата долу зееше отворена.

Вратата на апартамента ѝ пък беше облепена с жълти полицейски ленти.

— Познавате ли я? — попита го глас.

Оказа се дребничка жена, показала се на вратата си надолу по коридора. Беше стара и посивяла, носеше сиви дрехи. Очите ѝ бяха воднисти, а на краката си беше обула различни пантофи. На показалеца на дясната ѝ ръка имаше евтин пръстен със смарагд, а отляво устата ѝ бе съвсем леко провиснала.

Леонид забеляза всичко това в напразен опит да избяга от страха, който пропълзвяваше в корема му.

— Какво се е случило?

— Казаха, че е дошъл снощи. Минавало полунощ, така разбрах от домакина на сградата. Просто я убил. Нищо не откраднал. Застрелял я с пистолет, не по-шумен от детска играчка, така разправят. Човек вече не може да бъде спокоен и в собственото си легло. На хората им щуква някаква луда идея и на сутринта се оказваш мъртъв без причина.

Устата на Леонид пресъхна. Взираше се в жената толкова напрегнато, че тя спря да бръщолеви и се прибра в апартамента си, като затвори добре вратата. Той се облегна на стената, с пресъхнали очи, но вцепенен.

Леонид никога не беше плакал. Нито когато баща му напусна семейството си заради революцията. Нито когато майка му си легна и не стана. Никога.

* * *

Този следобед в „Детелината на Барни“ имаше друг барман. Жена с избледнели синьо-зелени татуировки по китките. Беше слаба, с кафяви очи, бяла и попреминала четирийсетте.

— Какво ще обичате, господине?

— Ръжено уиски. Давай ми ги едно след друго.

* * *

Беше на шестото питие, когато мобилният му телефон иззвъня. Мелодията беше програмирана от сина му, Туил. Започваше с лъвски рев.

— Ало?

— Господин Дю Бойс? Вие ли сте?

— Кой се обажда?

— Ричард Малори. Да не сте болен, господин Дю Бойс?

— Здравей, Дик. Извинявай, не те познах. Днес получих малко лоши новини. Почина стар приятел.

— О, толкова съжалявам. Какво се е случило?

— Продължително боледуване — отвърна Леонид, допи чашата си и махна за нова.

— Да ви се обадя ли по-късно?

— Уреди ли ми фоайе, Дик?

— Ами, да. Доста голяма сграда на улица „Сътън“. Домуоуправителят ми е приятел и му обещах петстотин долара.

— Ето така се прави бизнес, Дик. Споделяй богатството. Винаги го правя. Къде си?

— В един бразилски ресторант на улица „Запад“ 26. „При Умберто“. На втория етаж, между Шеста и „Бродуей“. Не знам точния адрес.

— Няма проблем. Ще го взема от „Справки“. Да се видим там към девет. Май съвместната ни работа ще потръгне.

— Ами, аха, добре. Съжалявам за загубата ви, господин Дю Бойс. Моля ви, не ме наричайте Дик. Мразя това име.

* * *

„При Умберто“ беше скъп ресторант на улица, пълна с магазини за индийски джунджурии, храна и дрехи. Леонид остана в пежото си от 1963, паркирано отсреща.

Минаваше десет и дебелият детектив пиеше бърбън направо от бутилката. Мислеше си за първата си среща с Гърт, за това как тя винаги знаеше точно какво да каже.

— Ти не си толкова лош човек — беше му казала знойната нюйоркчанка. — Просто толкова отдавна създаваш собствени правила,

че си започнал да се объркваш.

Същата нощ прекараха заедно. Леонид наистина не предполагаше, че тя ще се разстрои заради Катрина. Катрина му беше съпруга, но между тях не прехвърчаха искри. Спомни си нараненото изражение върху лицето на Гърт, когато накрая беше узнала. След това настъпи и студеното гневно отношение, с което го третираше от този момент нататък.

Бяха си останали приятели, но тя повече не го целуна. Така и не го допусна в сърцето си.

Но работеха добре заедно. Преди да се срещнат, Гърт беше работила дванайсет години в частни охранителни фирми. Харесваха ѝ „сенчестите“ му случаи, както ги наричаше. Тя не вярваше, че законът е справедлив, и нямаше нищо против да заобикаля системата, когато сметне за уместно.

Джо Холър може и да не беше обрал „Амбърсън“, но беше пребивал и унижавал както мъже, така и жени, преследвайки перверзните си сексуални апетити.

Леонид се запита дали Нестор Бендикс би могъл да има нещо общо с убийството на Гърт. Не, никога не беше споменавал името ѝ пред него. Може би Холър беше излязъл на свобода и беше проследил нишката до нея. Не беше изключено.

В джоба му изрева лъв.

— Да?

— Господин Макгил, обажда се Карма.

— Здравсти. Работя по твоя случай. Той наистина има среща, но още не съм видял жената. Ще разполагаш със снимките до утре следобед. Между другото, трябваше да се изръся триста долара, за да разбере къде е срещата му.

— Няма проблем — каза тя. — Ще ви платя, стига да ми донесете доказателства за приятелката му.

— Добре. Трябва да затварям. Ще ти се обадя, когато имам нещо черно на бяло.

Когато Леонид затвори, цяла тумба маймуни започнаха да кряскат. Той отново вдигна.

— Да?

— Познаваше Гърт Лонгман, нали? — попита Карсън Китъридж.

Леонид имаше чувството, че го поливат с леденостудена вода. Ректумът му се сви.

— Да.

— Това пък какво би трябвало да означава?

— Попита ме дали познавам някого и аз ти потвърдих. Да. Бяхме близки за известно време.

— Мъртва е.

Леонид замлъкна за около петнайсет секунди, отмерени по часовник. Това беше достатъчно, за да изглежда шокиран от новината.

— Какво се е случило?

— Застреляли са я.

— Кой?

— Някой с 22-ри калибър.

— Имате ли заподозрян?

— Ти си падаш по такива пистолети, нали, Леон?

За миг Леонид си помисли, че лейтенантът просто така си говори, опитвайки се да му влезе под кожата. Но после си спомни за пистолета, който беше изгубил. Преди седемнайсет години. Нора Парсънс беше дошла при него, изплашена до смърт, че съпругът ѝ, който беше пуснат под гаранция, преди да бъде осъден за служебни злоупотреби, ще я убие. Леонид ѝ даде пистолета си, а след като съпругът ѝ Антон беше осъден, тя му каза, че я било страх да държи пистолет в къщата, затова го изхвърлила в някакво езеро.

Абсурд — нямаше как да го свържат с това.

— Е? — попита Китъридж.

— Не съм притежавал пистолет от двайсет години, мой човек. А и нали не би си помислил, че ще използвам собствения си пистолет, ако реша да убия някого.

Но все пак му мина през ума, че не е изключено ченгето да е звъннало на Нора Парсънс. Евентуално.

— Искам да дойдеш доброволно на разпит, Леон.

— Точно сега съм зает. Обади ми се по-късно — прекъсна разговора той.

Не искаше да се държи толкова грубо с представител на полицейския елит на Ню Йорк, но Ричард тъкмо излизаше от бразилския ресторант. Придружаваше го високомерната секретарка от компанията за недвижими имоти. Сега беше облечена в червена

нощничка, носеше черни обувки с висок ток, а през голите си рамене беше праметнала ефирен розов шал. Провисналата ѝ кафява коса беше вдигната нагоре.

Ричард огледа улицата, вероятно търсейки господин Дю Бойс, после спря такси.

Леонид запали двигателя. Видя как едно такси спря и ги взе. Шофьорът беше с индийски тюрбан.

Тръгнаха по 32 улица, завиха на изток към парка, а после нагоре, към улиците, започващи със седемдесет.

Слязоха пред сграда с големи стъклени врати и двама униформени портиери.

Малори и мацката спряха на улицата, сякаш позираха за снимка, и впиха устни в страстна, продължителна целувка. Леонид бе започнал да ги снима, откакто затвори на ченгето. Имаше фотографии на таксито, на шофьора, на фасадата на сградата и на самата двойка — как говорят, държат се за ръце, преплитат езици и се опипват.

Двамата напомниха на Леонид за Гърт, за това колко много я желаше. А сега тя беше мъртва. Той остави фотоапарата и наведе глава за миг. Когато отново я вдигна, Ричард Малори и секретарката бяха изчезнали.

* * *

— Будна ли си? — прошепна Леонид на Катрина в леглото.

За него беше рано, едва един и половина. Но тя спеше от часове, той познаваше навиците ѝ.

Някога тя не се прибираще преди три-четири сутринта. Понякога си идваше с изгрева на слънцето — вонеше на водка, цигари и мъже.

Може би ако я беше изоставил и беше отишъл при Гърт... може би Гърт все още щеше да е жива.

— Какво? — каза Катрина.

— Може ли да поговорим?

— В два през нощта...

— Тази вечер умря човек, с когото работих през последните десет години — каза Леонид.

— Загазил ли си?

— Тъжен съм.

В продължение на няколко секунди Леонид се вслуша в равномерното ѝ дишане.

— Ще ме подържиш ли за ръката? — помоли той съпругата си.

— Болят ме дланите — отвърна тя.

Дълго време след това той остана да лежи по гръб, впил поглед в тъмнината. Всичко, за което се сецаше, му носеше проклетие. Не беше извършил нищичко, с което да се гордее.

— Още ли си буден? — попита Катрина след около час.

— Аха.

— Имаш ли застраховка живот? Притеснявам се за децата.

— Имам нещо по-добро от това. Имам животозастрахователна философия.

— Това пък какво е? — не разбра Катрина.

— Докато струвам повече жив, отколкото мъртъв, няма да се притеснявам за дреболии.

Катрина въздъхна, а Леонид стана от леглото. Тъкмо се настаняваше пред телевизора, когато Туил се появи на входната врата.

— Три сутринта е, Туил — отбеляза Леонид.

— Съжалявам, татко. Излизах с Бенгам и сестрите Торчели. Бяхме с колата на техните, трябваше да ги чакам, докато им скимне да си тръгнат. Казах им, че съм в изпитателен срок, ама на тях не им пука...

— Не е нужно да ме лъжеш, момче. Хайде, седни при мен.

Седнаха един срещу друг край ниската масичка за кафе. Туил запали ментолова цигара, а Леонид се наслади на дима.

Синът му беше слаб и възнисък, но се движеше с подчертано самочувствие. По-големите не го закачаха, а момичетата все му се обаждаха. Баща му, който и да беше той, имаше негърска жилка в кръвта си. Леонид беше благодарен за това. Него чувстваше най-близък от децата си.

— Нещо не е наред ли, татко?

— Защо питаш?

— Защото не ми четеш конско. Случило ли се е нещо?

— Един стар приятел умря днес.

— Кой е той?

— Не е мъж. Жена е. Казваше се Гърт Лонгман.

— Кога е погребението?

— Ами... не знам — отвърна Леонид, осъзнал, че изобщо не се беше запитал кой ще уреди погребението на бившата му любима. Родителите ѝ бяха мъртви. Двамата ѝ братя бяха в затвора.

— Ще дойда с теб, татко. Само ми кажи кога е, и ще избягам от училище.

С тези думи Туил стана и се запъти към стаята си. На вратата спря и се обърна.

— Хей, татко.

— Какво?

— Какво се случи с оня, дето те е ударил в челюстта?

— Трябваше да го изнесат на ръце.

Туил победоносно вдигна палци към баща си, а сетне потъна в тъмнината на стаята си.

* * *

Леонид отиде на работа в пет сутринта. В Манхатън още беше тъмно, както и в Ню Джърси отвъд реката. Пъхна две хиляди и петстотин долара в портфейла на Катрина, остави филмчето за проявяване и си купи сандвич с яйце, лук и сирене. Не светна лампите. С напредването на утрото зората бавно превзе помещението. Небето се проясни, а не след дълго придоби синия си цвят.

Карсън Китъридж цъфна на вратата малко преди седем.

Леонид го покани в офиса си, където двамата заеха обичайните си места.

— Скарахте ли се с Гърти, Лео? — попита го ченгето.

— Не. Няма такова нещо. Имам предвид, че може би бях малко по-напорист и се наложи тя да ми посочи вратата, но веднага съжалих. Искан да я изведа на вечеря. Не си достатъчно тъп, за да повярваш, че съм убил Гърт, нали?

— Ако получа информация, че си замесен в убийство, било то и на Ейбрахам Линкълн, ще отделя време да я проверя, Леон. Защото смятам, че си способен да го направиш.

— Слушай, мой човек. Никога не съм убивал. Никога не съм дърпал спуська, нито съм поръчвал убийство. Не съм убил Гърт.

— Звънял си ѝ — каза Китъридж. — Набрал си номера ѝ от офиса си точно докато са я убивали. Следователно не си ти, но човек би се запитал какво си искал да говориш с нея в такъв късен час и точно онази нощ? За какво ѝ се извиняваше?

— Казах ти — бях малко напорист.

— А пък мислех, че си женен.

— Слушай. Гърт ми беше приятелка. Харесвах я много. Не знам кой ѝ причини това, но ако го открия, можеш да бъдеш сигурен, че ще те известя.

Китъридж изимитира безшумно пляскане с ръце.

— Разкарай се от офиса ми — каза Леонид.

— Имам още няколко въпроса.

— Задай ги отвън в коридора. — Леонид се изправи. — Аз свърших с теб.

Полицаят изчака за момент. Вероятно смяташе, че Леонид ще седне обратно на стола си. Но с отброяването на секундите от стрелките на стенния часовник започна да му става ясно, че чувствата на Леонид наистина бяха силно наранени.

— Сериозен ли си? — попита той.

— Като сърдечен удар. А сега си разкарай задника от тук и ако очакваш отново да говоря с теб, се погрижи да дойдеш със заповед.

Китъридж се надигна.

— Не знам каква игра играеш, Леон, но не можеш да пренебрегваш закона.

— Затова пък нищо не ми пречи да пренебрегна един задник, който няма заповед.

Лейтенантът изчака още миг и стана.

Леонид го изпрати до прага и затръшна вратата зад гърба му. Изби с ритник нова дупка в преградната стена и се върна в кабинета си, където стомахът започна да го боли от всичкото уиски и набраната злъч.

* * *

— Да, госпожице Браун — казваше Леонид на клиентката си в телефонен разговор същия следобед. — Разполагам със снимките.

Само че не беше по-възрастна жена, както подозираше.

— Но все пак беше жена?

— По-скоро момиче.

— Има ли съмнение относно характера на... на взаимоотношенията им?

— Не. Няма никакво съмнение, че са в интимна връзка. Какво искаш да направя с тези снимки и как ще си уредим сметките?

— Можете ли да ми ги донесете? В моя апартамент? Ще ви платя, пък и има още нещо, за което искам да се погрижите.

— Разбира се, ще дойда, щом така искаш. Дай ми адреса.

* * *

Кармен Браун живееше на шестия етаж. Той натисна звънеца с номера, който тя му беше дала, шейсет и втори, и я завари да го чака на вратата.

Скромното младо момиче беше облечено в тъмнокафява кожена пола, която не би подхождала на престорената ѝ въздържаност, ако седнеше с нея, без да кръстосва крака. Горните три копчета на блузата ѝ бяха разкопчани. Не беше от най-надарените, но определено имаше какво да покаже.

Деликатните ѝ черти бяха сериозни, но Леонид не би я определил като жена с разбито сърце.

— Заповядайте, господин Макгил.

Апартаментът беше малък като на Гърт.

В средата имаше маса, а на плота ѝ лежеше кафяв плик.

Леонид държеше подобен плик в дясната си ръка.

— Седнете — покани го Кармен и посочи синия диван.

Пред канапето имаше малка масичка, върху която беше поставена гарафа, наполовина пълна с кехлибарена течност, и две четвъртити чаши.

Леонид отвори плика си и посегна към фотографиите.

Тя вдигна ръка и го спря.

— Не искате ли първо едно питие? — попита го младата сирена.

— Да, искам.

Тя наля и двамата пиха на екс.

Тя отново наля.

— Обичах го повече от всичко, разбирате ли — призна му Кармен, след като обърнаха по три пътиета, а четвъртото беше налято в стъклената ѝ чаша.

— Наистина ли? — каза Леонид, като движеше поглед от деколтето към кръстосаните ѝ крака и обратно. — Мен ако питаш, е пълен загубеняк.

— Живота си давам за него — заяви тя и впи поглед в очите на Леонид.

Той извади снимките, общо дванайсетина.

— За тоя нещастник? Та той дори не те уважава, нито пък нея. — Леонид чувстваше как уискито пропълзява зад клепачите и под езика му. — Виж го само как си е напъхал ръката под роклята ѝ.

— Я по-добре виж това — отвърна тя.

Леонид вдигна глава и погледът му се спря на окосмението върху щедрия ѝ венерин хълм. Кармен си беше вдигнала полата и му показваше недвусмислено, че не носи бельо отдолу.

— Ето го моето отмъщение. Искаш ли ме?

— Да, маце — отвърна Леонид, дал си сметка, че явно това е било другото нещо, за което Кармен искаше той да се погрижи.

Откакто видя Гърт предната нощ, ходеше на ръба на възбудата — нещастна жертва на сексуалния глад. Уискито пусна този глад на свобода.

Кармен падна на колене върху синия диван, а Леонид си свали панталоните. Не си спомняше кога за последно беше изпитвал такова настървение за секс. Чувстваше се като тийнейджър. Но колкото и да се мъчеше, все не успяваше да проникне в нея.

— Чакай малко, татенце — възпря го тя накрая и като посегна назад, навлажни възбуждения му пенис със собствената си слюнка.

Още след първия си мощен тласък той разбра, че ще свърши. Не можеше да го предотврати.

— Направи го, татенце! Направи го! — изпищя тя.

Леонид си помисли за Гърт и в този миг осъзна, че винаги я беше обичал. Помисли си и за Катрина, за която никога не беше достатъчно добър. Помисли си за това бедно дете, което толкова обичаше мъжа до себе си, че беше готова да му отмъсти, като отдаде любовта си на случаен детектив на средна възраст с наднормено тегло.

Всичко това мина през ума му, но нищо не можеше да застане на пътя на пулсиращия ритъм. Продължи да тласка изотзад слабичката Кармен Браун. Тя крещеше. Той крещеше.

И после всичко свърши — просто така. Леонид изобщо не разбра кога се изпразни. Всичко се сля в настървена, конвулсивна атака.

Кармен беше паднала на пода. Плачеше.

Той посегна да ѝ помогне да се изправи, но тя се дръпна.

— Искам да остана сама. Остави ме на мира.

Лежеше с пола, събрана около кръста, бедрата ѝ лъщяха от лепкавата му слуз.

Леонид си вдигна панталоните. Почувства се гузен, задето прави секс с това момиче. Та тя беше едва няколко години по-голяма от момичето на жена му — дъщерята на китайския бижутер.

— Дължиш ми триста долара — каза ѝ.

Може би някога щеше да разказва, че най-готината пичка, която беше чукал, му е платила триста долара за привилегията.

— В плика на масата. Пъхнах вътре хиляда. Заедно с пръстена и гривната, които той ми подари. Искам да му ги върнеш. Вземи ги и тръгвай. Върви си.

Леонид отвори плика. Там откри парите, пръстен с голям рубин и златна гривна с инкрустирани диаманти.

— Какво да му кажа?

— Нищо.

Леонид понечи да възрази, но се отказа.

Отиде до вратата и реши да слезе по стълбите, вместо да чака асансьора.

На долната площадка си помисли за Кармен Браун, за това как си изпроси да правят секс и как сетне се беше разплакала толкова горчиво. Когато слезе на третия етаж, се сети за Гърт. Искаше да протегне ръка и да я докосне, но нея вече я нямаше.

На първия етаж подмина младеж с татуировки, който чакаше до вратата на асансьора.

Когато Леонид го погледна, той извърна глава.

Младежът носеше кожени ръкавици.

Леонид излезе от сградата и пое на запад.

Направи четири крачки, пет.

Стигна до края на пресечката и внезапно почувствал порив да си свали якето заради жегата, се запита защо някой би носил кожени ръкавици в такъв горещ ден. Сети се и за татуировките и в главата му изникна образът на мотоциклет.

Видя го паркиран точно пред входа на кооперацията на Кармен Браун.

* * *

Натискаше всички възможни звънци на домофона, докато накрая някой го пусна. Беше готов да хукне нагоре по стълбите, но асансьорът беше на площадката и вратата му беше отворена.

Докато пътуваше нагоре, Леонид се опита да подреди нещата в главата си.

Асансьорът се отвори и той се спусна към апартамента на Кармен.

Младият мъж с татуираните ръце тъкмо излизаше. Отскочи назад и посегна към джоба си, но Леонид му се нахвърли и го удари. Онзи пое жестокия удар, но не изпусна пистолета. Леонид го сграбчи за ръката и двамата се прегърнаха, завихрени в сложен танц около физическата им сила и онзи пистолет. Момчето успя да издърпа оръжието от ръката на Леонид, който отпусна масивното си тяло, и двамата се строполиха на пода. Пистолетът изгърмя.

Леонид усети остра болка точно там, където се намираще черният му дроб. Дръпна се от мотоциклетиста и притисна с ръце корема си. Долната половина на ризата му беше подгизнала от кръв.

— Мамка му! — извика.

Мислите му го върнаха към ноември 1963 г. Беше на петнайсет, съкрушен от убийството на Кенеди. После Руби застреля Осуалд^[1]. Улучи го в черния дроб, причинявайки му адски болки.

В този миг Леонид осъзна, че болката му е преминала. Обърна се към противника си и видя, че момчето лежи на пода и се бори за глътка въздух. А после спря да диша.

Лео си даде сметка, че кръвта по него е на хлапето, и се изправи.

Кармен лежеше на пода в ъгъла на стаята чисто гола. Очите ѝ бяха облепени и много, много кървясали. Гърлото ѝ беше мораво от

душенето.

Но не беше мъртва.

Когато Леонид се наведе над нея, помътнелите ѝ очи го разпознаха. От гърлото ѝ се надигна гъргорещ звук, опита се да го удари. Изруга нечленоразделно и дори успя да седне. Но усилието ѝ костваше твърде много. Кармен умря в седнало положение, с глава, клюмна между коленете.

Под ноктите ѝ нямаше кръв.

Защо е гола?, запита се Леонид.

Отиде в банята да провери ваната — беше суха.

Понечи да позвъни в болницата, но...

Хлапето беше стреляло с 22-ри калибър. Леонид беше сигурен, че е същият пистолет, който преди седемнайсет години Нора Парсънс му каза, че е изгубила.

Шофьорската книжка в портфейла на момичето показваше, че името ѝ е Лана Парсънс.

Едва тогава Леонид почувства паренето на бижутата и парите в джоба.

Убиецът носеше раница. Вътре имаше два запечатани плика. Единият бе адресиран до адвокат на име Мейзър, другият — до Нора Парсънс в Монклер, Ню Джърси.

В писмото до майка ѝ беше мушната и една от снимките, които Леонид беше направил на Ричард Малори и приятелката му.

Скъпа мамо,

Докато беше на Бахамите с Ричард миналата година, аз отидох в къщата ти, за да потърся някакви вещи, принадлежали на татко. Знаеш колко много го обичах. Просто си мислех, че при теб може да има нещо, което да си взема за спомен от него.

В гаража открих ръждясала стара метална кутия. В чекмеджето с инструменти намерих и ключа. Предполагам не би трябвало да ме учудва, че си наела детектив, за да докаже, че татко краде от компанията, за която работи. Сигурно го е споделил с теб, а ти си намерила начин да

задържиш парите му и да си гледаш гаджетата, докато той умира в затвора.

Доста дълго мислих, преди да реша какво да предприема. Най-накрая избрах да разбия сърцето ти с помощта на човека, когото ти използва, за да унищожиш баща ми. Това е снимка на скъпоценния ти Ричард и истинската му приятелка. Момчето, което твърдиш, че обичаш. Момчето, което издържаше в колежа. Какво ще кажеш за това, а?

Взех и доклада, написан от Леонид Макгил за татко. Изпращам го на адвоката си. Може би той ще успее да докаже някакъв заговор. Сигурна съм, че сте натопили татко и ако адвокатът ми успее да го докаже, може би ще изпрати и двама ви в затвора. Може би дори господин Макгил ще свидетелства срещу теб.

Ще се видим в съда.

Твоя любяща дъщеря,
Лана

На адвоката изпращаше пожълтял опърпан доклад, който Леонид беше написал преди много години. В него се описваше как съпругът на Нора поддържа тайна сметка с пари, присвоени от попечителските фондове, които управляваше. Леонид си спомняше срещата с госпожа Парсънс. Беше му заявила, че не може да се довери на човек, способен да краде. Лео не оспори това твърдение. Той просто чакаше да си вземе чека.

Лана беше сложила копие от писмото до майка си в плика на адвоката. Молеше го да ѝ помогне да получи справедливост за баща си.

Леонид внимателно си изми ръцете и заличи всички следи, че е пребивавал в апартамента на момичето. Изтърка всяка повърхност, като не пропусна чашата, от която беше пил. Събра доказателствата, които беше донесъл, както и неизпратените писма, после закопча якето си над окървавената риза и с бърза крачка напусна местопрестъплението.

* * *

Туил носеше тъмносин костюм с бледожълта риза и тъмночервена вратовръзка със синя шарка в средата. Леонид се зачуди откъде синът му е взел такъв хубав костюм, но не попита.

В малкия параклис, където Гърт Лонгман лежеше в открит чамов ковчег, бяха само те двамата. Изглеждаше по-дребна, отколкото приживе. Вкочаненото ѝ лице сякаш беше издялано от восък.

Братята Уаянт му бяха заели пет хиляди и петстотин долара за погребението. Дадоха му и преференциална лихва от два пункта на седмица.

Леонид се поклащаше до ковчегата, Туил стоеше малко по-назад, на крачка зад гърба му.

Двете редици празни сгъваеми столове зад тях приличаха на неми наблюдатели. Управителят беше нагласил помещението за църковна служба, но Леонид не знаеше дали Гърт беше религиозна. Не познаваше и никой от приятелите ѝ.

След отредените им четирийсет и пет минути Туил и Леонид напуснаха гробището на Малката Италия. Излязоха под ярките слънчеви лъчи, облели улица „Мот“.

— Хей, Леон — извика глас зад гърба му.

Туил се обърна, но не и Леонид.

Към тях се приближи Карсън Китърдж, облечен в тъмnozлатист костюм.

— Лейтенант. Познаваш сина ми Туил.

— Днес не е ли учебен ден, синко? — попита ченгето.

— Отпуск за погребение, полицай — спокойно отвърна Туил. — Дори и от затвора пускат за подобни случаи.

— Какво искаш, Карсън? — попита Леонид.

Той вдигна поглед над главата на полицая. Небето беше прелестна синева, както обичаше да казва Гърт в далечните дни, когато още бяха любовници.

— Мислех, че ще искаш да разбереш за Мик Брайт.

— За кого?

— Преди пет дни получихме анонимно обаждане за някакви безредици в жилищна сграда в Горен Ийст Сайд.

— И?

— Когато полицаите пристигнали, открили мъртво момиче на име Лана Парсънс и този Мик Брайт — също мъртъв.

— Кой ги е убил? — попита Леонид, като се стараеше да диша равномерно.

— Прилича на изнасилване и грабеж. Хлапето било наркоман. Познавало се с момичето от училището по приложни изкуства.

— И казваш, той също е мъртъв?

— Така казах, нали? Най-надеждната версия на следователите е, че момчето е било надрусано и е паднало върху собствения си пистолет. Пистолетът гръмнал и го пронизал в сърцето.

Докато произнасяше тези думи, Карсън се беше вторачил в очите на Макгил.

Туил хвърли поглед на баща си, а после пак се извърна настрани.

— И по-странни неща са се случвали — отбеляза Леонид.

Леонид вече знаеше, че в металната кутия на майка си Лана бе открила и пистолета. Беше му ясно защо тя е убила Гърт и защо е накарала Брайт да убие самата нея. Искала е да нарани детектива, а после да го изпрати в затвора, където по негова вина бе попаднал баща ѝ.

Момичето се беше справило с наkisването така, че и самият Леон би ѝ завидял. Адвокатът щеше да представи писмата в полицията. Щом подозрението паднеше върху Макгил, веднага щяха да направят проба и да установят, че спермата му съвпада с тази, открита в нея. Според очакванията ѝ той би трябвало да задържи и скъпите бижута.

Кражба, изнасилване и убийство — макар че на практика Макгил беше не по-виновен от Джо Холър.

Живота си давам за него, бяха думите ѝ. Имайки предвид баща си.

— Следя случая от няколко дни — продължи Китърдж. — Името на момичето залепна в съзнанието ми и най-накрая се сетих: Лана Парсънс е дъщеря на Нора Парсънс. Чувал ли си това име?

— Аха, занесох ѝ сведения за съпруга ѝ. Обмисляше да се разведат.

— Точно така — каза Китърдж. — Но излезе, че той не си е губил времето. Отклоняваше пари от собствената им компания.

Изпратиха го в затвора благодарение на мръсотията, която ти изкопа за него.

— Аха.

— Умря в затвора, нали?

— Откъде да знам.

* * *

Леонид изгори писмата, с които Лана бе възнамерявала да го натопи.

Работата, която бе свършил за майка ѝ, я бе подтикнала към убийство и самоубийство. Известно време обмисляше дали да не изпрати снимката на Ричард и приятелката му на майката на Лана. Можеше да изпълни поне част от намеренията на дъщерята. Но после се отказа. Защо да наранява Нора, когато вината отчасти е и негова?

Но запази снимката в най-горното чекмедже на бюрото си. Фотографията на Ричард, мушнал ръка под червената рокля на секретарката наред „Парк авеню“, след пикантна бразилска вечеря. До нея сложи и изрезка от „Ню Йорк Поуст“ — миниатюрна статия за затворник на Райкърс Айланд на име Джо Холър. Бил арестуван за грабеж. Докато чакал да започне процесът, се обесил в килията си.

---

[1] Два дни след убийството на Джон Кенеди Джак Руби прострелва смъртоносно предполагаемия убиец на президента — Лий Харви Осуалд. — Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.